

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118201828
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118201828.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcov: 1/ Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. E. XX, XXX XX V., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom vo Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, 2/ X. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. K. XX, XXX XX S., E. Y., 3/ V. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. S. XX, XXX XX O. O., proti žalovanému Z. D. W., U., so sídlom I. XXXX/XXX, XXX XX V., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľných zmluvných podmienok, o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/25/2018-69 zo dňa 06. júna 2018, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd žalobu zamietá.

Žalovaný má voči žalobkyni náhradu na trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 456, § 40 ods. 1, 3, § 457, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 4 ods. 2, § 2 písm. b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 3 ods. 3, 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 298, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že strany uzavreli dňa XX.XX.XXXX formulárovú úverovú zmluvu, ktorou bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 20.000,- Sk. Dohodnutých bolo 36 splátok po 917,- Sk, konečná výška úveru 33.012,- Sk a uvedené je len RPMN vo výške 42,70%. V závere úverovej zmluvy sa drobným písmom uvádza, že klient a spoločnosť podpisom tejto úverovej zmluvy súčasne uzatvárajú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, čiže zmluvy o RÚ I., a to s úverovým rámcem a s pravidelnými mesačnými splátkami vo výške dohodnutej v hlave 8. a 9. Úverových podmienok spoločnosti. Na základe takto uzatvorenej zmluvy o RÚ I. vzniká klientovi právo na poskytnutie revolvingového úveru prostredníctvom úverovej karty za podmienok stanovených v hlave 8., 9., 10. a 11. Úverových podmienok spoločnosti a podpisom tejto úverovej zmluvy súčasne uzatvárajú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., čiže zmluvu o RÚ II., a to s úverovým rámcem a s pravidelnými mesačnými splátkami vo výške dohodnutej v hlave 13. Úverových podmienok spoločnosti. Úverové zmluvné podmienky žalovaného sú pomerne rozsiahle, obsahujú 14 častí a sú písané drobným písmom a nie sú podpísané stranami. Z výpisov z účtov predložených žalobkyňou za obdobie od 09.04.2010 do 31.12.2015 vyplýva, že posledný výpis je za december 2015 a z neho vyplýva, že poslednú úhradu žalobkyňa realizovala dňa 23.12.2015. Za obdobie od 09.04.2010 celkovo žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 1.334,70

Eur a čerpala peňažné prostriedky v úhrnnej výške 720,- Eur. Právny zástupca žalobkyne na výzvu súdu uviedol, že bezdôvodné obohatenie sa týka tak základnej úverovej zmluvy zo dňa 02.11.2007, ako aj zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. Právny zástupca žalovaného však ozrejmil, že žalobkyňa začala úverovú kartu používať až od 09.04.2010 a že predmetom jej nároku je plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 16.08.2017, vyplýva, že začiatkom roka 2016 im žalobkyňa predložila výpisy ku karte žalovaného s tým, že bola informovaná o potrebe zabezpečiť úverovú zmluvu, ktorú im predložila v máji 2017. Vtedy ju informovali o tom, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková, keďže nie je v nej uvedený úrok, obsahuje tiež neprijateľné zmluvné podmienky, preto došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného o sumu 790,52 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nastáva len vtedy, ak v zmluve chýba RPMN, čo však nie je tento prípad. Za relevantný však považoval § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z., keďže nepochybne úrok je charakteristickým znakom úverovej zmluvy a napokon nutnosť jeho uvedenia v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zrejmá aj z § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona. V predmetnej základnej úverovej zmluve údaj o úroku a poplatkoch chýba, preto žalobkyňa má pravdu o vzniku bezdôvodného obohatenia, pokiaľ žalovaný prijal od nej platby nad rámec poskytnutého úveru. V zmluve sa síce v závere formuláru uvádza, že strany zároveň uzatvárajú zmluvu o revolvingovom úvere, ale spomínajú sa dva typy zmlúv (RÚ I. a RÚ II.), navyše nie je v zmluve uvedená ani len výška poskytnutého úveru. Nepostačuje pritom len odkaz na úverové zmluvné podmienky žalovaného, ktoré nie sú stranami podpísané. Uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere bez uvedenia jej základných náležitostí, t.j. výšky úveru a úroku, nemožno hodnotiť ako platné. Žalobkyňa mala žalovanému vrátiť len sumu, ktorú reálne vyčerpala, keďže žalovaný mal nárok len na istinu úveru a zmluva o revolvingovom úvere nebola platne uzavretá. To, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil musí preukázať žalobkyňa. Tá však súdu predložila výpisy z účtu, ale až od apríla 2010, hoci základná zmluva bola uzavretá ešte v novembri 2007. Žalobkyňa mala preukázať čerpanie úveru a všetky jej úhrady (teda aj z pôvodnej zmluvy), vzhľadom na vyjadrenie z pojednávania, že uplatňuje si nárok z oboch spomínaných zmlúv. Aj v prípade, ak by predmetom žaloby malo byť len plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý sa mal začať čerpať až v apríli 2010, čo uviedol právny zástupca žalovaného, aj v takomto prípade je zrejmé, že žalobkyňa nevyčíslila správne výšku bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa predložených výpisov zaplatila žalovanému sumu 1.334,70 Eur a čerpala sumu 720,- Eur. Predovšetkým sa však zaoberal vznesenou námietkou premlčania.

5. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe uviedol, že táto začína plynúť od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške, avšak túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť toto bezdôvodné obohatenie. Nie sú vôbec relevantné jeho právne znalosti, teda či vedel o príslušnej právnej úprave alebo judikatúre súdov. Nepovažoval za správne začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt povie, že sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení žalovaného, keďže každý oprávnený subjekt by si počiatok plynutia tejto doby prispôbil tak, aby nárok premlčaný nebol, keďže posúdenie by záviselo len od jeho tvrdenia. Dospel k záveru, že žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia žalovaného dozvedela v čase jednotlivých úhrad presahujúcich istinu úveru a je nemysliteľné, aby bol akceptovateľný názor o plynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby až od roku 2017, kedy mala byť upozornená na príslušnú právnu úpravu a vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného. V tejto súvislosti poukázal aj na nevyvrátiteľnú domnienku o znalosti právnych predpisov upravenú v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov SR. Osvojil si tiež právny záver a argumentáciu, ktoré vyplynuli z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016, pričom poukázal aj na ďalšie rozhodnutia súdov, ako aj na zásadné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, uznesenie sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011. V danom prípade žalobkyňa poslednú splátku úveru zaplatila 23.12.2015, teda dvojročná premlčacia subjektívna doba uplynula 23.12.2017, pričom žaloba bola podaná až 21.02.2018.

6. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe uviedol, že sa teda nestotožnil s názorom o desaťročnej premlčacej dobe, pretože dôkazné bremeno o úmysle (či už priamom alebo nepriamom) žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bolo na žalobkyňi. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa

žalovaný úmyselne bezdôvodne obohatil. Zo strany žalobkyne sa jedná len o všeobecné vyjadrenie, ktoré sa týka podnikateľskej činnosti žalovaného, z ktorého nie je možné automaticky vyvodiť, že žalovaný sa pri výkone svojej podnikateľskej činnosti chcel úmyselne obohatiť. Žalovaný poskytuje úvery z vlastných zdrojov, je samozrejmé, že má záujem získať zisk práve prostredníctvom vyplatenia úrokov a poplatkov. Zákonná sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru svojou existenciou vylučuje úmysel veriteľa, pretože ho postihuje za takéto konanie obmedzením zisku, teda dôvodu, pre ktorý podniká. V tomto prípade čiastočne uplynula aj trojročná objektívna premlčacia doba, a to pokiaľ ide o úhrady žalobkyne vykonané pred 21.02.2015 (keďže žaloba bola podaná 21.02.2018). Nepremĺčané z pohľadu objektívnej premlčacej doby by tak boli úhrady žalobkyne vykonané od 18.03.2015, čo je 10 splátok po 12,- Eur, teda celkovo 120,- Eur.

7. Pokiaľ ide o žalobu o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok zastáva názor, že niet dôvodu na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, ak zmluvný vzťah medzi stranami je už ukončený plnením a súd nevyhovuje žalobe o plnenie, ktoré súvisí s neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ako to vyplýva z § 299 C.s.p. Je nemysliteľné, aby po 3 rokoch od ukončenia zmluvy sa mal súd zaoberať neprijateľnosťou niektorej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, keď nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z danej zmluvy zamietol, osobitne v prípade, ak žalovaný namietanú zmluvnú pokutu neuplatňoval a neuplatňuje. Navyše poukázal aj na to, že neexistuje ani platná zmluva o zmluvnej pokute.

8. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie Q. Q.. Uviedla, že pôvodnou žalobkyňou bola jej matka, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX, o čom predložila dôkaz. Uviedla, že dedičmi po matke okrem nej sú aj jej súrodenci. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. S konštatovaním súdu prvej inštancie vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe nesúhlasila a poukázala na to, že súd prvej inštancie rozlíšenie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby úplne neguje a subjektívnu premlčaciu dobu stotožňuje s objektívnou premlčacou dobou. Na to, aby oprávnenému začala plynúť subjektívna premlčacia doba sa musí dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu bez toho, aby musel vedieť, že to je právny inštitút bezdôvodného obohatenia. Konkrétne sa musí dozvedieť, že veriteľ získal na jeho úkor majetkový prospech. Ak nevie, že platbami ktoré poukazuje veriteľovi, získava veriteľ majetkový prospech bez právneho dôvodu, nie je splnená podmienka dozvedania sa, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Rovnako poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu ČR vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe. Vo vzťahu k úvahám súdu prvej inštancie o objektívnej premlčacej dobe uviedla, že aj tieto podľa jej názoru vychádzajú z mylných skutkových východísk a riadia sa mylným právnym názorom. Úmysel obchodníka je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvára s úmyslom získať odplatu vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Vie, že zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, rozpis splátky, atď., ale práve takouto úmyselnou vadou zmluvou sleduje cieľ získať nezákonnú odplatu, aj keď vie, že uzatvoril zmluvu, ktorá je bezúročná a bez poplatková, obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, úžerné úroky a poplatky, nezákonné sankcie, atď. V každom prípade však prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník, profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. U obchodníka platí nevyvrátená domnienka, že pozná zákon a ako profesionál zákon poznať musí, lebo je to jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od spotrebiteľa aj vie ako má s právom naložiť, a teda sa rozhodne, že sa bude na úkor spotrebiteľov nezákonne obohacovať alebo nie. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje predražené spotrebiteľské úvery sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu. V tejto súvislosti poukázala ja na rozhodnutia iných súdov v tomto smere. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uviedla, že nie je jasné, čo má na mysli súd prvej inštancie, keď hovorí o trvaní, resp. ukončení zmluvného vzťahu. Poukázala na to, že skutočnosť splatenia úveru nehrá pri určovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky žiadnu rolu. Považuje za vylúčené, aby sa spotrebiteľ nemohol domôcť v individuálnom spotrebiteľskom spore určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá sa nespája s peňažným plnením. Za mylný označila aj názor súdu, že zistenie neplatnosti zmluvy bráni určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V tomto smere poukázala aj na viaceré rozhodnutia súdov v tomto smere. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, čo sa ale netýka zamietnutia žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia nad sumu 614,70 Eur.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že z dôvodu hospodárnosti a efektivity spočívajúcej v rýchлом skončení sporu je v konaní nevyhnutným prihliadať aj na § 54a Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že v predmete činnosti ako nebankový subjekt má poskytovanie úverov, za ktoré mu patria úroky a poplatky, preto je neopodstatnené vyhodnotiť jeho konanie ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu. Za podstatné v tomto smere je preto potrebné považovať uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Rovnaký názor bol vyslovený aj v rozsudkoch okresných súdov, na ktoré poukázal. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, potom platí trojročná objektívna premlčacia doba. Zároveň podotkol, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemožno prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neplynúcu dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu. Žaloba bola podaná dňa 21.02.2018 a aplikujúc objektívnu trojročnú premlčaciu dobu, sú splátky uhradené pred dňom 21.02.2015 premlčané v objektívnej premlčacej dobe. Žalovaná úverová zmluva bola uzatvorená v roku 2007 a v priebehu prvoinštančného konania nebolo preukázané, že by mal znalosť o tom, že sa bezdôvodne obohacuje. Rovnako ani judikatúra súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv nebola taká rozsiahla ako v dnešnej dobe, preto nemal pochybnosti o správnosti svojich úverových zmlúv. Okrem toho poukázal na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní všetkých náležitostí úverových zmlúv. Uviedol, že pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne, preto zastáva názor, že je nesprávne, ak bol sankcionovaný za výklad zákona pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

10. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne 1/ je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. Podľa § 61 C.s.p., procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

15. Podľa § 63 ods. 1 C.s.p., ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

16. Podľa § 63 ods. 2 C.s.p., v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

17. Podľa § 65 ods. 1 C.s.p., právny nástupca podľa § 63 a 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu.

18. Podľa § 65 ods. 2 C.s.p., procesné lehoty sa zánikom procesnej subjektivity prerušujú.

19. Podľa § 65 ods. 3 C.s.p., právnenému nástupcovi podľa odseku 1 začne plynúť nová procesná lehota doručením uznesenia podľa § 63 alebo § 64.

20. Odvolací súd sa najprv zaoberal otázkou, či odvolanie bolo podané oprávnenou osobou. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že pôvodná žalobkyňa zomrela dňa 19.08.2018, t.j. po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie. V rámci plynutia zákonnej lehoty na podanie odvolania však došlo k podaniu odvolania (po úmrtí žalobkyne), a to zo strany dcéry žalobkyne Q. Q.. Z vyššie citovaných ustanovení tak vyplýva, že dňom smrti žalobkyne, t.j. XX.XX.XXXX došlo k prerušeniu plynutia zákonnej lehoty na podanie odvolania, ktorá znova začala plynúť právnym nástupcom až dňom, kedy im bolo doručené uznesenie o pokračovaní v konaní. V predmetnom prípade súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi žalobkyne až uznesením, č.k. 11Csp/25/2018-230 zo dňa 29.03.2022, a to tak, že pokračuje v konaní s Q. Q. ako žalobkyňou X/, X. Q. ako žalobcom 2/ a V. J. ako žalobkyňou 3/. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že predmetné uznesenie bolo právnenému zástupcovi žalobkyne 1/ doručené dňa 31.03.2022, teda až od toho dňa začala žalobkyňa 1/ plynúť nová lehota na podanie odvolania. Vzhľadom na to, že odvolanie bolo zo strany žalobkyne 1/ podané už dňa 12.09.2022, ako aj s poukazom vyššie cit. ust. § 65 ods. 1 C.s.p. odvolací súd konštatuje, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou včas. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd ďalej zaoberal obsahom podaného odvolania.

21. Zákon o spotrebiteľských úveroch š. 258/2001 Z. z. účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v § 4 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka) musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Zároveň v § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch bol upravený zákaz požadovať poplatky alebo úroky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie však vyplynulo, že údaje o poplatku a úrokoch neboli v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve vôbec uvedené, teda žalovaný ako veriteľ v zmysle posledného citovaného ustanovenia tieto nemohol od právnej predchodkyne žalobcov platne požadovať. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, žalobkyňa tak bola povinná vrátiť žalovanému len istinu úveru, ktorá jej bola reálne poskytnutá a všetky ostatné plnenia nad takúto istinu bolo potrebné vyhodnotiť ako bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd tak konštatuje vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie v tomto smere.

22. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že nárok právnej predchodkyne žalobcov bol premlčaný tak v subjektívnej premlčacej dobe, ako aj v objektívnej premlčacej dobe. S uvedeným záverom však nesúhlasila žalobkyňa 1/, poukázala na nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie, preto odvolací súd preskúmal správnosť prijatých záverov súdom prvej inštancie s ohľadom na vznesené odvolacie námietky.

23. Práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže oprávnený subjekt domáhať len v rámci plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom zákon rozlišuje 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad závisí od charakteru vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak ide o neúmyselné bezdôvodné obohatenie, je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V zásade však pre oba dĺžky objektívnych premlčacích dôb platí, že začínajú plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

24. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že zákon explicitne rozlišuje medzi začiatkom plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, pretože v čase, kedy bezdôvodné obohatenie reálne vznikne, nemusí mať oprávnený, teda ten na koho úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo, vedomosť o jeho vzniku. V predmetnom prípade súd prvej inštancie začiatok plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby počítal odo dňa, kedy došlo k preplateniu istiny úveru právnou predchodkyňou žalobcov z dôvodu, že už vtedy mala k dispozícii vedomosti o skutkových okolnostiach, z ktorých bezdôvodné obohatenie

plynie, a to s poukazom na vedomosť o obsahu právnych predpisov zverejnených v Zbierke zákonov. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa však odvolací súd nestotožňuje. Ako bolo už vyššie uvedené § 107 Občianskeho zákonníka rozlišuje medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou dobou, z čoho jednak vyplýva, že je potrebné skúmať, kedy spotrebiteľ nadobudol reálnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení, kto ho na jeho úkor získal a z akého titulu, a jednak z uvedeného vyplýva aj to, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemusí byť totožný so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby. Odvolací súd má za to, že v prípade, ak by mal zákonodarca v úmysle odvíjať začatie plynutia premlčania pri bezdôvodnom obohatení od jedného momentu, potom by pomerne podrobne neupravoval rozlišovanie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby a rôzne začiatky ich plynutia, ale uspokojil by sa s úpravou tak, ako to urobil napríklad v prípade premlčania práv zodpovedajúcim vecným bremenám (§ 109 Občianskeho zákonníka), či premlčaniu práv z prepravy (§ 108 Občianskeho zákonníka).

25. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa otiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia.

26. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je tak rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

27. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazoval na to, že sa nestotožňuje s postupom, kedy sa najprv plynutie subjektívnej premlčacej doby urobí závislé od dátumu, ktorý si určí spotrebiteľ a následne sa prezumuje dodávateľov úmysel len preto, aby sa spotrebiteľovi priznalo tvrdené právo. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd stotožniť nemohol, pretože na to, aby bolo možné od určitého momentu odvíjať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné, aby spotrebiteľ hodnoverne preukázal, že až v danom momente sa skutočne dozvedel o tom, že nemá plniť, resp. že plniť nemal, a že na strane veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Až po nadobudnutí týchto vedomostí spotrebiteľom a ich následnom preukázaní v rámci súdneho konania možno začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odvíjať od uvedeného momentu, t.j. od momentu tvrdeného spotrebiteľom. Odvolací súd uvádza, že v predmetnom prípade právna predchodkyňa žalobcov ako spotrebiteľ síce mala v čase preplatenia istiny úveru vedomosť o tom komu plnila, koľko plnila a na základe akého titulu, avšak chýbala u nej vedomosť, že takéto plnenie poskytuje žalovanému už nad rámec poskytnutej istiny úveru, a teda že na strane žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že v prípade, ak by právna predchodkyňa žalobcov mala uvedené vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného už skôr, tomuto by ďalej nad rámec istiny neposkytovala plnenia, resp. svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia by sa domáhala podstatne skôr. V prípade, ak by odvolací súd pristúpil na posudzovanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby tak, ako uvádza súd prvej inštancie, potom by ostalo úplne bez právneho významu rozlišovanie začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, a teda právna úprava § 107 Občianskeho zákonníka, by bola v praxi bezvýznamná.

28. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018 na ktoré poukázal súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení odvolací súd uvádza, ide už o neaktuálne rozhodnutie, pretože toto bolo nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020 zrušené a vec bola vrátená dovolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolací súd v novom rozhodnutí, sp. zn. 7Cdo/96/2020 zo dňa 28.02.2022 opätovne rozhodol vo veci tak, že rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/302/2016 z 09.11.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol nasledovne: „V zhode s vyššie uvedenými závermi vyslovenými

v uznesení z 28. septembra 2021 sp. zn. 5Cdo/29/2021 dovolací súd uvádza, že v prejednávacom spore bude potrebné individualizovať, kedy dovolateľka nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Dovolateľka v priebehu súdneho konania tvrdila, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej dozvedela až od p. Q., resp. od prvej porady s právnym zástupcom. Vychádzať preto treba z reálneho momentu, kedy sa dovolateľka dozvedela o tom, že sa žalovaná na jej úkor bezdôvodne obohatila. Z uvedených dôvodov nemožno v okolnostiach posudzovanej veci považovať za správny názor odvolacieho súdu, že „Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone. Vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej úveru je potrebné preto spájať s touto skutočnosťou, t.j. vedomosťou o existencii citovaného zákona. Nemožno z tohto dôvodu začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazať k dátumu prvej porady s právnym zástupcom, keď tento mal preštudovať zmluvy. Takéto tvrdenia žalobkyne nie je presvedčivé. Žalobkyňa očividne iný dôvod na poradu s advokátom nemala, než ten, pre ktorý podávala žalobu.“ Rovnako odvolací súd poukazuje aj na totožné závery vyslovené v uzneseniach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021, sp. zn. 8Cdo/163/2018 zo dňa 22.05.2019, ako aj na závery nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 28.09.2021. Z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné dať do pozornosti rozsudok v spojených veciach C-80/21 až C-82/21 zo dňa 08.09.2022 (body 85. až 100. odôvodnenia). Z uvedeného tak vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil a vyhodnotil okolnosti začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, keď vôbec nezistoval kedy právna predchodkyňa žalobcov získala skutočné vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, neprihliadol a nevyhodnotil ani predložené potvrdenie spotrebiteľského združenia o informovaní právnej predchodkyne žalobcov o náležitostiach zmluvy. Na základe uvedeného tak možno dospieť k záveru, že postup súdu prvej inštancie pri vyhodnotení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nebol správny.

29. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o určenie momentu začatia plynutia objektívnej premlčacej doby súdom prvej inštancie, toto možno považovať v zásade za správne, pretože preplatením istiny dochádza k vzniku bezdôvodného obohatenia, a teda k začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby. Odvolací súd však poukazuje na to, že v dôsledku vzniku bezdôvodného obohatenia bola právna predchodkyňa žalobcov povinná vrátiť len sumu poskytnutého úveru. Keďže právna predchodkyňa žalobcov plnila, resp. splácala poskytnutú sumu v pravidelných mesačných splátkach, bolo potrebné odvíjať počítanie plynutia objektívnej premlčacej doby samostatne, a to pre každú splátku, ktorou dochádzalo k preplateniu poskytnutej istiny.

30. Vo vzťahu k aplikovaniu 3-ročnej alebo 10-ročnej premlčacej doby na predmetný prípad, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorým sa stotožnil. Ako bolo už spomínané, Občiansky zákonník rozlišuje dve dĺžky objektívnych premlčacích dôb, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad je podmienená charakterom získania bezdôvodného obohatenia, teda je potrebné skúmať, či bezdôvodné obohatenie vzniklo úmyselne alebo neúmyselne. Občiansky zákonník však vôbec nešpecifikuje, čo je potrebné rozumieť pod úmyselným alebo neúmyselným konaním, preto z hľadiska právnej teórie je potrebné vychádzať z právnej úpravy úmyselného a neúmyselného zavinenia, ktoré sú definované v Trestnom zákone. O priamy úmysel ide vtedy, keď ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzročený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil o tom, že svojím konaním získava alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria.

31. V prípade spotrebiteľských sporov však odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalejch podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdný dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú

spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

32. Vyššie uvedené prijaté závery Súdneho dvora EÚ boli už premietnuté aj do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022, kde dovolací súd uviedol: „Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19.“ Rovnako odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.06.2022, z ktorého vyplýva, že medzičasom bolo občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté rozhodnutie č. 13 v nasledovnom znení: „Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí dňa 22.06.2022 prijalo na uverejnenie rozhodnutie č. 13 podľa ktorého „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021). Dovolací súd dodáva, že analogická aplikácia spočíva v tom, že v týchto prípadoch sa neskúma zavinenie vo forme úmyslu.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade spotrebiteľských sporov súvisiacich s bezdôvodným obohatením už nie je potrebné skúmať a preukazovať úmysel veriteľa na získaní bezdôvodného obohatenia, pretože na takéto prípady sa má aplikovať priamo 10-ročná objektívna premlčacia doba. Závery súdu prvej inštancie preto ani v tomto smere nemožno vyhodnotiť ako správne.

33. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že v predmetnom prípade súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby odvíjal od momentu preplatenia istiny právnou predchodkyňou žalobcov. Ako bolo už vyššie uvedené, počítanie subjektívnej premlčacej doby bolo potrebné odvíjať od právnou predchodkyňou preukázaného momentu, kedy sa v skutočnosti dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Plynutie objektívnej premlčacej doby bolo potrebné odvíjať pre každé plnenie samostatne. Z uvedeného tak vyplýva, že v predmetnom prípade súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania nároku právnej predchodkyne žalobcov v subjektívnej ako aj objektívnej premlčanej dobe.

34. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok odvolací súd uvádza, že ani v tomto smere sa nestotožnil so závermi a odôvodnením súdu prvej inštancie, keďže zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva limitácia práva spotrebiteľa domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok len za súčasného trvania spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Odvolací súd v tomto prípade dáva do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.03.2019, v ktorom vo vzťahu k žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedol: „K tomuto právnemu záveru dospel aktuálne najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeklaruje (ne)existencia práva,

ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky).“ Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v prípade, ak by v predmetnom prípade aj došlo k vyhláseniu niektorej zmluvnej podmienky za neplatnú, potom uvedená zmluvná podmienka v prípade jej hromadného využívania nemohla byť využívaná v ďalšej činnosti žalovaného ako veriteľa.

35. Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozsudok zrušil a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - posúdiť námietku premĺčania bezdôvodného obohatenia a v nadväznosti na uvedené zistenia opätovne posúdiť právnou predchodkyňou žalobcov uplatnený nárok; posúdiť právnou predchodkyňou žalobcov namietanú neprijateľnosť zmluvných podmienok - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

37. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).